

OKSİTOSİN

Hakan Urgancı

OKSİTOSİN

SANDER YAYINLARI

Şakayık Sok. No: 40/8 Kat: 2 Teşvikiye Şişli/İSTANBUL
Telefon: 0212 939 76 52 - E-posta: sander@sanderyayinlari.com
www.facebook.com/sanderyayinlari
www.twitter.com/SanderYay
www.instagram.com/sanderyayinlari
<https://sanderyayinlari.com>

ISBN: 978-625-7406-60-4

Yayıncı Sertifika No: 45798

1. Baskı: İstanbul 2021

İmtiyaz Sahibi: Umut Kısa

Genel Yayın Yönetmeni: Şener Demir

Editör: Ayşe Sağlam

Mizanpaj: Hilal Yıldız

Kapak Tasarım: Hilal Yıldız

BASILDIĞI YER

Deren Matbaacılık Ambalaj Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi
Beylikdüzü Osb Mahallesi Orkide Caddesi 9/Z Beylikdüzü/İstanbul
Sertifika No: 47881

© *Bu kitabın tüm yayın hakları Sola Koç. Eğ. Dan. Hiz. A.Ş.'ye aittir. Yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen hiçbir yolla kopya edilemez, çoğaltılamaz ve dağıtılamaz.*

OKSİTOSİN

HAKAN URGANCI

 sander yayınları

*Gelecek size sahip olduđunda,
artık bir geleceğiniz kalmamış demektir.*

GİRİŞ

Aslında bu felaketler zinciri, insanlık için beklenmeyen bir şey değildi. 2000’li yılların başından beri, bilim insanlarının bas bas bağırdığı gerçekler; Maya kehanetleri, tek tanrılı dinlerin tufan söylenceleri bile insanı yeterli önlemi almaya ikna edememişti. Sosyal medyada, neredeyse her gün bir felaket söylemi duya duya belki de insanlar bunu kanıksamışlardı. Hele politikacılar; gündelik çıkarlar peşinde, çoktan yarını bugüne satmışlardı. Zeki türlerin sorunu, başka canlı türleri ile birlikte kendi sonlarını da getirmeleridir. Öyle de oldu.

Devasa olaylar zinciri aslında 2019’da başladı. Koronavirüs ailesinin saldırgan bir çeşidi olan SARS Cov-2, bir bölgede başlayarak kısa sürede küresel salgın anlamına gelen pandemiye dönüştü. İnsanların büyük bir kısmı, bu virüsün laboratuvar imalatı olduğunu düşünüyordu. Bu inanış sonucu değıştirmedi. Ölüm oranı düşük olsa da bulaşma hızı yüksek olan ve sürekli mutasyon geçiren bu virüs, bazıları ölümden beter olan sonuçları beraberinde getirdi. Sosyal izolasyon; hem pek çok mesleğin hem de küçük sermayenin yıkımıyla sonuçlandı. Virüsün öldürdüğü insanlardan daha fazlası, bir süre sonra temel

ihtiyaçlarını karşılayamadığı için hayatını kaybetti. ABD’de başlayan olaylar ve ayaklanmalar, tüm dünyanın başına bela oldu. Belki de bu dönemin tek faydası, terörizm faaliyetlerinin durma noktasına gelmesiydi. Zaten bunca hizip ve iç karışıklık varken yabancı bir elin dünyayı karıştırmasına gerek olmuyor; olsa da kimse umursamıyordu. Amacı patırtı çıkarmak olan terörizm, bunca çığığın arasında kalmış, deyim yerindeyse ‘gürültüye gitmiş’ti. 2020’de iyiden iyiye azan felaketler zinciri, 2021 ve 2022’nin ilk çeyreğine damgasını vurdu. İklim olayları ve ekonomik çöküşler de cabası oldu.

Küresel ısınma, bir nebze bu kötü dönemde etkisini yitirmiş olsa da felaketler zinciri sadece mikro değil makro düzeyde de başladı. O dönemlerde bir dizi asteroit üzerine inilerek numune toplamak olarak gösterilen çalışmaların; aslında Dünya’ya çarpması muhtemel iki gök cismini, nasıl engelleyebileceğimiz üzerine umutsuz bir çaba olduğunu, son ana kadar saklamayı iyi bilen yönetimler; ilk göktaşının çarpmasına saatler kala, durumu halka açıklamak zorunda kaldılar. Hem de gözleri belki de aylardır çalışmaktan kan çanağına dönmüş bir bilim insanını sözcü seçerek bunu; fedakârlık, kahramanlık veya nasıl adlandırmak istiyorsanız o şekilde yansıtmak istemişlerdi. İlk göktaşı, atmosferde parçalarına ayrılırken bilim insanı umutluordu. “Hiç merak etmeyin,” dedi zoraki bir gülümsemeyle ve kendinden emin bir şekilde devam etti. “Parçaların yerleşim yerlerine düşmeyeceği kesinleşti.”

Ama anlatmak istemediği şey, bu parçaların Güney Atlantik Okyanusu’na düşerek birçok ülkeyi haritadan silecek olmasıydı. Eğer sadece bu düşmüş olsaydı yine de Dünya’daki nüfus, milyarlar ile ifade edilebilirdi. Yıkımın yaraları sarılmaya çalışılırken ilk çarpışmanın bin dokuz yüz seksen yedinci günü, aynı bilim insanı tekrar kameralar karşısındaydı. Daha mı yaşlıydı? Beş yılın, bir insanı bu kadar yaşlandırmış olması şaşırtıcı mıydı?

İnsanlar, bu soruları soramayacak kadar korku dolu bir şekilde ekranlara kilitlenmişlerdi.

“Size iyi bir haber vermeyi o kadar isterdim ki,” dedi bilim insanı bu sefer yaşlı gözlerle. “Bu sefer gelen asteroit için ne yazık ki söyleyebileceğim bir şey bulunmuyor. Tanrı insanlığı affetsin, kalanlara güç versin...”

Sonuç, birçok dinî kitapta bahsedilen tufanlardan farksızdı.

İki bin otuz yılında; artık bir adalar ve okyanuslar gezegenine dönüşen dünyada kalan üç yüz milyon civarında insan, ağırlıklı olarak kadınlardan oluşuyordu. Bunlar, bulabildikleri tüm imkânları bir araya getirdiler. Teknolojinin büyük bir bölümü çöp olsa da her zaman bir felaket bekleyen küresel elitlerin, bu duruma karşı elbette gizli bir hazırlığı vardı. Örneğin Norveç'teki Svalbard'da kurulu, ‘Kıyamet Kütüphanesi’ tam da bu günler içindi. Dünyadaki bütün bitki tohumlarını muhafaza etmeyi amaçlayan Svalbard Küresel Tohum Deposu'nun yakınlarında kurulan kütüphanede, ‘dünyanın en önemli’ kitaplarının, kıyamet sonrasına saklanması hedefleniyordu. ‘Dünya Arktik Arşivi’ olarak adlandırılan ve nükleer patlamalara dayanıklı olarak tasarlanan bu kitap mahzeninde, daha güvenli olduğu gerekçesiyle dijital filmler kullanıyordu. Ayrıca Kuzey Carolina'da ‘Survivor Library’ adlı bir kütüphanede de insanlığa medeniyeti tekrar inşa etmelerinde yol göstermesi amacıyla 7000 kitap bulunuyordu. Bütün bu bilgi birikimi ve tohumlar, zengin elitlerin bir kısmının inşa ettiği gemilerle parça parça taşındı. Nereye mi? İşte burası ilginç! Bilinen kıtalar batarken dünyanın jeolojik haritaları da değişiyordu. Yıllardır aranan Atlantis Kıtası okyanusta beliriverdi. Dağlık küçük adaların aksine biraz sabırla işlenebilir hâle getirilebilecek ‘Yeni Atlantis’ modern Nuhların yeni evi oldu.

İnsanlık, elindeki imkânlarla uygarlığını tekrar kurdu. Eski düzene benzer bir düzen inşa etmek ise bir asrı buldu. Bu ara-

da yeni kıta, hayatta kalan erkek nüfusa şans getirmede.

Son çarpışmada ölen bilim insanının dediği gibi Tanrı, geri kalanlara güç verebilmek için mi Y kromozomunu yeryüzünden sildi? İşte orası hâlâ büyük bir sır. Bilimin açıklaması; yaşam için gerekli olmayan bu kromozomun, zaten yavaş yavaş Dünya'dan siliniyor olduğu, bu olumsuz koşullar ile başlayan gizemli bir salgının bunu hızlandırdığı yönündeydi. Kısacası bir şekilde SRY isimli embriyonun cinsiyetini belirleyen ana şalteri barındıran bu kromozomun, kendisini yok etmeye programlandığının ve XX olarak üretime devam ettiğinin söylenmesi, cahilce gibi gelse de doğru bir tanım yapmış olurdunuz.

2100 yılına gelindiğinde yaklaşık olarak her yüz kadına, bir erkek düşüyordu. Bu durum, üreme adına kaygı verici bir gelişme sayılmazdı. Kadın bel kemiğinden alınan sıvı aracılığıyla erkeğin yerini tutan DNA parçacığı üretilmiş, erkeğin pabucu resmen dama atılmıştı zaten. (Bazılarına göre, evrim iş başındaydı ve sadece 'gereken neyse o' oluyordu.) Böylelikle üremedeki ana işlevini yitirip sahneyi kadına kaptıran erkek, toplumdaki başat rolünü yavaş yavaş yitirdi. Kalan erkekler 'vintage' bir süs nesnesine dönüştü. Zaten son yirmi yılda, ekonomik gücünü kazanan kadın, pek çok alanda liderliği elde etmişti. Tarih, uzunca süre sonra baştaki anaerkil düzene dönüyordu. Erkeğe kalan meslekler ise genellikle kas gücüne dayalı askerlik, polislik, işçilik gibi alanlardaydı. Güç ya da zevk vermeyen bir erkek, hemen hemen işlevsiz kabul ediliyordu. Kaldı ki 2070'lerden itibaren, mavi yakalıların yaptığı hemen tüm işler robotlara devredilmişti. Eğer erkek işçi çalıştırıyorsanız bir fabrikanız değil atölyeniz var demekti ve işçi erkekler, neredeyse karın tokluğuna çalışmazlarsa robotlardan pahalıya geliyorlardı. Evrim bir kez daha çalıştı ve narin erkekler yavaş yavaş yeryüzünden silindiler. Kalanlar, güçlü ve gösterişli damızlıklardı. Hoş, damızlık derken üreme yeteneğini değil çiftleşme performansını kastettiğimizi belirtmek gerek.

İkinci sınıf olmayı kabul edemeyen erkekler, tarihte daha önce de yaptıkları gibi bir kez daha başkaldırarak yönetimi darbeye ele geçirmek istediler. Çoğunluk ve teknoloji avantajı kadınlarda olduğu için ‘hasat gecesi’ olarak anılan bu kanlı dönemeçte çok kadın öldüyse de erkekler nihai olarak kaybettiler. Kadınlar öyle bir travma yaşamışlardı ki kalan erkekleri de etnik temizlikle katlettiler. Sadece zevk uğruna hayatlarında eril enerji denen, böyle bir potansiyel tehlike bırakmak istemediler. Erkek ve erkeğe dair hemen hemen her hatıra, özenle ve vahşice yok edildi. Ne de olsa her devrim, kendinden önceki uygarlığı yok saymak ve tarihten izlerini silmekle mümkündür. Nüfusu 350 milyon kadına düşen Yeni Atlantis, o hep bahsedilen Altın Çağ’ı başlatacak uygarlık olmakla övünse de asıl medeniyetini bu kanlı miras üzerine kurmuştu. Anlaşılan Altın Çağ’da Y kromozomuna yer yoktu.

İklimi iyice dengesizleşen ve bahar aylarında çarpışmaların etkisiyle kül ve kükürt ile yüklü atmosferin, tehlikeli asit yağmurlarına sahne olan Dünya’daki son kale, Yeni Babil’in seçkin sınıfı için özel bir yaşam alanı oluşturuldu. Yapay iklimlendirmeye sahip bu dev plazma fanusa, ‘Sinope’ adı verildi ya da bu koruma şansına sahip olmayan 80 milyonluk halkın verdiği isimle Akvaryum... Çünkü Akvaryum içindeki 10 milyon elit, yapay olarak beslenen güzel ve işe yaramaz akvaryum balıklarından farksızdı. Oysa dışarıda tam bir hayatta kalma savaşı veriliyordu.

İNFAZ

Hava kurşuni. Tahammül edemeyeceğim kadar ses var etrafta. Ancak bunlar, ağızlardan havanın bükülmesiyle ciğerler ve konuşma organları aracılığıyla çıkan sesler değil. Bunlar sessizliğin sesleri. Tek bir notaya dokunmadan, dil değmeden kotarılmış heceler. Hepsi kafamın içinde. Yüzlerce, binlerce düşünce!

“Yazık, pek de genç.”

“Ne yapmış ki acaba?”

“Suçu da açıklanmadı.”

Yerden elli metre yükseklikteki Ankh'ın* üzerinde, çarmıha gerili bir kadın var. Ağzı susuzluktan çatlamış. Gözleri endişeli birer soru işareti. Merakı ve endişesi kendisine yönelik değil. Çünkü başına geleceklerin farkında. Bazı önemli günlerin sonunda bir suçlu idam edilir. Bugün de onun günü. Bugün, Tanrıça Kibele'ye ulaşacağı gün. Tanrıça onu almak için gelecek. Sadece acısının kısa sürmesini diliyor. Endişelendiği konu kendisiyle ilgili değil. Geride bıraktığı tek yavrusunun, özeli- nin geleceği, kızgın uçlu bir ok gibi ciğerlerini dağlıyor. Asıl ona ne olacak?

* Ankh: Haç işaretinin kadim şekillerinden biri; kulplu haç. Antik Mısır'a ait bir semboldür ve Nil'in Anahtarı anlamına gelir.

Bir tek onun kafa sesini okuyamıyorum. Size anlattıklarım sadece birer tahminden ibaret. Uyuşturulmuş bir kayıtsızlıkla kadına bakıyorum. O da bana bakıyor sanki. Emin değilim. Sadece sanıyorum. Bu yükseklikten bunu tam olarak anlamak mümkün değil. Kalabalık, merak ve biraz da heyecan duygusuyla Ankh'a yaklaşıyor. Çarmıhın yakınına yirmi metreden fazla sokulmak yasak. Ben, farkında olmadan daha da yaklaşmışım. Kafamın içinde dev bir sivrisinek uğulduyormuş gibi bir ses duyuyorum. Bir anons yapıyor:

“Çocuk! Suçluya belirtilen sınırdan fazla yaklaştın. Derhal geri dön! Başka uyarı yapılmayacak.”

Birkaç adım geri gidiyorum. Oirpatalar çevremde uçuşuyor. Devrim muhafızlarının tek bir uyarısı, korku salar. İkinci bir uyarıya asla rastlanmaz. Kalabalıktan ‘Ooh,’ diye endişeli bir inilti çıkıyor koro hâlinde. Adım adım geri gidiyorum. Zaten kadını ve yüz ifadesini; perspektif açısından, geriden daha rahat seçebiliyorum. Son anlarını görmeliyim. Rahatsız edici olsa da... Oirpatalardan biri, havada sabit kalıyor. Aracın altından püsküren basınçlı hava, yerdeki kumu havalandırıyor.

“İssız halkı! Bulduğunuz arazi size aittir. Asgari ihtiyaçlarınız, Yeni Babil Devleti’nce karşılanmaktadır. Bu kadın, yapılmaması gerekeni yaptı. Akvaryum’a girdi. Bunun cezasının ölüm olduğunu hepimiz bilirsiniz. Yasalarımıza göre suçlu Marian, Kraliçe’nin emriyle doğanın insafına terk edildi. Siren sesinden sonra infazı, güvenli sığınaktan izleyebilirsiniz.”

Siren başladı. Halk, canavar düdüğünün duyulmasıyla birlikte güvenli sığınağa girdi. Ben de hızla onları takip ettim. Cam muhafazanın gerisine sıkışmış yüzlerce kişiden biriydim şimdi. Yalvarmalarına dayanamayan bir kadın, beni omuzlarına alarak infazı görmeme yardımcı oldu. Tabii arkada görüşü engellendiği için yine huzursuz bir şekilde mırıldanan akbaba- lar var.

“Erkek ve erkeğe dair hemen hemen her hatıra, özenle ve vahşice yok edildi. Ne de olsa her devrim kendinden önceki uygarlığı yok saymak ve tarihten izlerini silmekle mümkündür. Nüfusu 350 milyon kadın olan Yeni Atlantis, o hep bahsedilen Altın Çağ’ı başlatacak uygarlık olmakla övünse de asıl medeniyetini bu kanlı miras üzerine kurmuştu. Anlaşılan Altın Çağ’da Y kromozomuna yer yoktu.”

Tüm ütopyalar iyi niyet taşlarıyla örülür. Zihinden dökülüp gerçeğin kılığını giymeye başladığında ise distopik bir kadersel yüzleşme zamanı da gelmiş demektir. Yüzyıllarca ataerkil algının dışladığı kadınların kendilerine yer edinirken bile hep dışarıklı kaldıkları zamanları unutun! Artık hayatta kalma hakkı yalnızca onların iki dudağının arasında. Oksitosin, camdan bir kentin içindeki güçlüler ile suçun ve gözden düşmenin kırık bahçesinde var olmaya çalışan kadınların hikâyesini, aslında dünyanın tarihini yeniden yazıyor. Erkeklerin ve erk sembollerinin ortadan kaldırıldığı, nostaljik hafızaların bir yerinden çıkıp gelmedikçe unutulduğu bir yeniden başlama serüveni... Tüm bunların içinde erkeğe dair ve ait olan ne varsa dışlanıyor. Erkeksiz bir düzen yaratmak istediği hâlde giderek savaştığı şeye dönüşen kadın dünyasındaki yol ayrımları, kader ve inanç bağlamında köşeye sıkışıyor. Oksitosin, feminist ütopyanın distopik evrilişine eleştirel bir bakış getirirken en korkutucu olanın hiç de uzak bir ihtimal olmadığını söylüyor.

Ayşe Sağlam